

המכנס המלא של הראיון שהעניק

יאסר ערפאת לפני שבועיים לעיתונאי

הישראלי אמנון קפליוק עבור „לה מונד“

נהגותם של הנאצים. אני חוזר על מה שאמרתי לסנאטור מקינלוסקי: אני מקבל לים את כל ההחלטות — אני חוזר ומדגיש: את כל ההחלטות — של האו"ם. העוסקות בשאלה הפלסטינית. אל תשכח שישראל נוסדה מתוקף החלטה של ה"או"ם. ועוד: לישראל יש הכל, ולנו אין דבר. אנו הגנו מי שצריכים לדרוש הכרה מצד ישראל, המסרבת באופן מוחלט להכיר בזכותנו להגדרה עצמית. כל מה שיש לי לומר ביחס להכרה, לא אומר תחת לחץ. בעוד שהטנקים של שרון מקיפים אותנו (5). אני חוזר ואומר: השאלה העומדת היום על הפרק יותר מאשר אי פעם בעבר, היא זכותנו לקיום ולהגדרה עצמית.

קפליוק: החלטה 242 של מועצת הביטחון. האם היא נכללת בין ההחלטות שאותן אתם מקבלים?

ערפאת: אתה יודע, בלי ספק, שהחלטת זו מתייחסת לבעיה שלנו כאל בעיית פליטים, וחורלא. ממשלת קרטר הציעה לנו, בשנת 1977, לקבל החלטה זאת, ולהגיש בד בבד את ההסתייגויות שלנו. אנחנו הסכמנו להצעה זאת, בשלושה תנאים: שיתחיל דו־שיח בין ארצות הברית ואש"ף, שיוכרו הזכויות של הפלסטינים להגדרה עצמית, ושיתכונן מדינה פלסטינית עצמאית. אני צריך לומר לך שהדו־שיח הופסק. מאז אימצה המועצה הלאומית שלנו כמה החלטות ביחס להחלטת זו (6). מלבד זאת, ממתי הפך בגין מגינה הגדול של החלטה 242? אל נשכח שבאוגוסט 1970 הוא פרש ממשלת-הליכוד הלאומי כדי למחות נגד קבלת החלטה 242 על-ידי הגברת מאיר. החלטה אשר, לפי דבריו, משמעותה נסיגה מכל השטחים הכבושים.

קפליוק: ישראלים מסוימים טוענים שאם לא תסתפקו במדינה בגדה המערבית וברצועת עזה, ותהוו, משום-כך, סכנה לישראל.

ערפאת: מגוחך! אני יכול להבין טענות מסוג זה. ישראל היא הכוח הצבאי החזק ביותר במזרח התיכון. האם אפשר להשיג ממדינה פלסטינית, שתודקק ליוזם מעשרים שנה עד שתוכל לעמוד על

קפליוק: אך לאן תלכו?
ערפאת: אנחנו מחזיקים כל העת כוחות בסוריה, בעיראק, בירדן, במצרים, בלבנון ובאלג'יריה. מטה אש"ף היה ב"קאהיר עד לביקורו של מר סאדאת בירושלים. המטה הועבר לאחר-מכן לדמשק, ושם נמצא כל הזמן מישדרי הרשמי (1).

קפליוק: האם עמדתו הפאטיבית של העולם הערבי הפתיעה אותך?

ערפאת: לחלוטין לא! לא ציפיתי לדבר מאז המשבר בוועידת-פאס (2). כמה מדינות ערביות הציעו לקבלנו, אך אין מדובר כאן יותר מאשר בשהות זמנית. לאן נלך אחר-כך? העולם כולו צריך להידרש לבעיה זו, בוועידה בינלאומית שבה יוכלו להשתתף כל המדינות המערביות, וגם המעצמות הגדולות ביותר, אחרי שתיגמר מלחמה זו.

קפליוק: עשית פתיחה כלפי ארצות הברית, ולא הישגת דבר. האם אתה מאוכזב?

ערפאת: ארצות-הברית היא מעצמה, ואנו נמשיך לנסות ולהשפיע על דעת הקהל האמריקאית. ארצות-הברית יודעת יפה שאין היא יכולה להתעלם משיאפיר תיהם של צרבעה וחצי מיליוני פלסטינים (3).

קפליוק: ישראלים רבים שואלים את עצמם אם לא הגיע הזמן לפשרה היסטורית בין העם היהודי-ישראלי ובין העם הערבי-פלסטיני, כאשר על שני הצדדים לקבל „שלום בין האמיצים“, בדומה ל"שלום שעליו דיבר הגנרל דה-גול ביחס לאלג'יריה.

ערפאת: האם קיימת במיסד הצבאי

היכן דה-גול הישראלי

רגליה? המיסד הצבאי הישראלי סבור שהוא יכול לשלוט באיזור תודות לטכנור לוגיה ולדולרים האמריקאיים. אך עד מתי? הוא צריך לחתור לדו־קיום עם מדינות המרחב, ולא להעלות בדימויו בעיית מלאכותיות. הישראליים הם החייבים למי צוא פיתרונות לטרנדית הפלסטינית, שהם יצרו אותה.

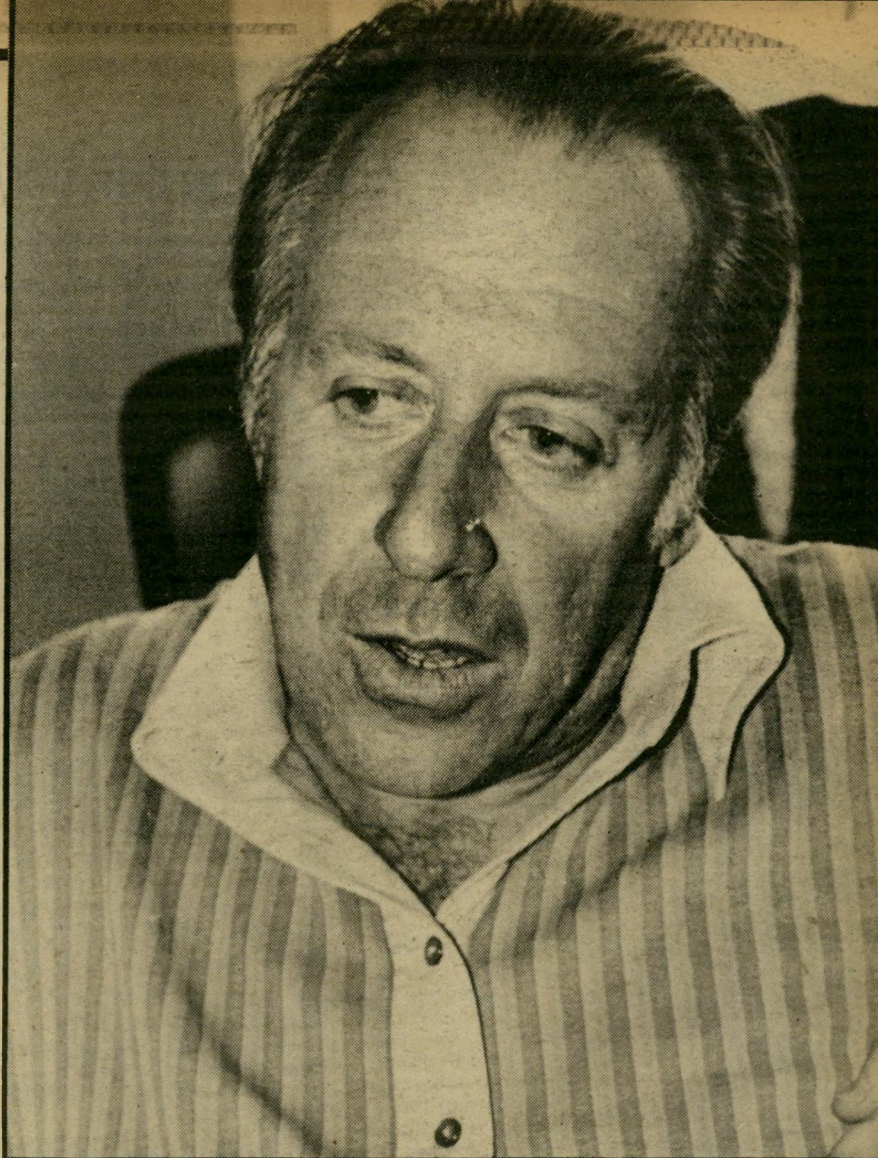
קפליוק: האמנה הלאומית שלכם נור תנת נשק בידי יריביכם הפוליטיים. בבתי הספר הישראליים לומדים התלמידים את סעיפי האמנה הזאת, השוללת את זכות-קיומה של ישראל, שאינה מכירה ביהודים כעם, והקובעת כי המאבק המזויין הוא הדרך היחידה להקמת מדינה.

ערפאת: כבר קבענו בכמה הזדמנויות, בפי המועצה הלאומית שלנו, כי

הישראלי אישיות העשויה להזכיר את הגנרל דה-גול? יש לי ספק גדול! ואילו המועצה הלאומית שלנו אימצה כמה החלטות ביחס לדיונים עם הכוחות הדמוקרטיים בישראל. אנו מוכנים ליצור קשרים עם כל מי שיכירו בזכותנו להגדרה עצמית (4).

קפליוק: הישראליים מצפים להכרה רשמית מצידכם. האם אתה מוכן להסכים לכך?

ערפאת: האדונים בגין ושרון הצ"הירו בכמה הזדמנויות שהם אינם זקוקים להכרה מצידנו. הם אמרו שאפילו אם נכיר בישראל, הם לא ינהלו עימנו משא ומתן. הם מתייחסים אלינו כאל נאצים, בעוד שפעולותיהם בלבנון ובמחנות הפליטים בביירות הן המזכירות את הת-

הראיון שהעניק יאסר ערפאת לעיתונאי הישראלי אמנון קפליוק עבור „לה מונד“ מתפרסם כאן לראשונה, אף כי פורסם בעיתון הצרפתי ב-10 באוגוסט. שום עיתון ישראלי לא מצא לנכון לפרסם ראיון זה במלואו — עובדה המעידה כאלף עדים על שילטון שטיפת-המוח באמצעי-התקשורת הישראליים. גם „ידועות אחרונות“, המפרסם את רשמי קפליוק מהביקור, לא ראה לנכון לפרסם את הראיון עצמו.

כמו כל ראיון עם אישיות זרה, יש בו קטעים שמשמעותם אינה מובנת בנקל מבלי להכיר את הרקע. להלן מתפרסם הראיון במלואו, יחד עם הערות והארות של אורי אבנרי. הקטעים שעליהם מעיר אבנרי את הערותיו מסומנים בטקסט של הראיון במיפסים.

אמנון קפליוק הוא יליד ירושלים. הוא התחנך בתל-אביב, ושירת בצה"ל בחיל-התותחנים ובמודיעין. הוא בוגר „המכון ללימודי אסיה ואפריקה“ באוניברסיטה-העברית בירושלים, ובשנת 1968 זכה בתואר דוקטור בסורבון שבפאריס. העבודה שהגיש היתה על הערבים-הנוצרים בישראל. קפליוק התחיל את הקאריירה העיתונאית שלו ביומון מפ"ם „על המשמר“ והוא משתתף קבוע ביומון הצרפתי „לה מונד“, וחבר מערכת „ניוראטולוק“ בישראל. הוא פורסם ספר על מלחמת יום-הכיפורים, בשם „קץ המיתוסים“. בעברית נקרא הספר „לא מחדל“. קפליוק הוא נשוי ואב לשניים.

קפליוק מספר כי במסעו לביירות קיבל אישור למה שהיה ידוע לו זה מכבר, כי בהנהגת אש"ף, ובכלל זה גם אירגוני השמאל שבו, חל מיתון רב. כאשר היה בביירות המערבית הוא שוחח, בין השאר, עם המנהיג הדרוזי ואליד ג'נבלט, שטען באוזניו כי „לא צוטט נכון“ כאשר נאמר בשמו, בשבוע השני למלחמת הלבנון, שעל אש"ף להסתלק מלבנון. הוא שוחח גם עם נאייף חוואתמה ועם אחד מסגניו של ג'ורג' חוש, בסאם אבו-שירף מן החזית העממית. כל מנהיגי אש"ף שעיימם שוחח אמרו לו, כי הם מצדדים בפיתרון של שתי מדינות בארץ-ישראל המערבית.

כאשר ראיון קפליוק את ערפאת, נכחו גם כתב „לה מונד“ בביירות המערבית, ז'אן גראס, ואחד ממנהיגי אש"ף, אבו-ואליד. השיחה התקיימה בערבית פרוטית. קפליוק אומר, שכאשר מבקשים ממנו לומר כיצד התרשם מערפאת, הוא מפנה את השואלים אל תיאורו של אורי אבנרי. קפליוק אינו נראה מופתע ביותר מקשר השתיקה שאפץ בישראל את הראיון שלו. קשר השתיקה היה כבד כל-כך, שכאשר היה על קפליוק ועל המיזרחן הפרופסור משה שרון להופיע ביחד בתוכנית-רדיו, עזב שרון את האולפן כאשר נאמר לו שקפליוק נפגש עם ערפאת. שרון, מי שהיה יועץ ראש-הממשלה לעניינים ערביים, התנהג כאילו לא ידע כלל על קיום הראיון, כמעט שבוע אחרי פירסומו ב„לה מונד“.

קפליוק: האם הגיעה שעת האמת — מלחמה עדה-הסוף, על כל תוצאותיה, או שיהיה פינוי של ביירות? כיצד אתה רואה את עתידם של אש"ף ושל העם הפלסטיני?

ערפאת: הגענו להסכם סופי עם הממשלה הלבנונית ועם השליח האמריקאי, פיליפ חביב. באשר לפרטים „זל יציאת כוחותינו אל כמה ארצות ערביות. סוריה, עיראק, בירדן ומצרים. שהסכימו לקבלנו. אך אין אנו מוציאים מכלל אפי-